

יהיה לימוד התורה שלנו לעילוי נשמת הנרצחים, ולרפואת הפצועים בפיגוע, אמש באלעד. בתפילה שיתקיים בנו "יהי שלום בחילך שלווה בארמנותייך"

פרשת אמור פותחת בפסוק: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיוֹ". כ"א, א'

"אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים" - שכל בני ישראל, "הקטנים עם הגדולים" נמצאים במעמד ומצב של "להזהיר" מלשון זוהר ואור על דרך הנאמר "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע", ואז רואים בגלוי שבחם של ישראל, כמרומז ב"אמור ואמרת" שהוא גם לשון חשיבות ושבח, כדרשת חז"ל על הפסוק "את ה' האמרת גו' וה' האמירך גו'", "אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם". (משיחות הרבי מלובביץ ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר ה'תש"נ)

"להזהיר" מלשון זוהר ואור. כשאומרים לאדם... את גודלו, זוהרו והאור הגדול שיש בו- אז הוא מגלה את סגולותיו וכוחותיו. האמון המלא בכל אחד זה המפתח. וגם שצריך, כנראה, להזהיר... האופן היותר נכון והיותר מבטיח שמגלה כוחות ולא חלילה מדכא ומחליש את האדם, זו הגישה שהופכת את האזהרה לזוהר, לא אומרים מה עלול להיות ולאיים חלילה, אלא להראות את הטוב, הגודל והאור הגדול הטמון בכולנו. מכוחות חיוביים צומחים וגדלים. (מתוך מנהיגי חינוך, הרב אברהם ליפשיץ)

בפרשתנו מופיעה פרשת המועדות. במרכזה ספירת העומר המתחילה בפסח ממחרת השבת עד חג השבועות. חג השבועות נקרא בפי חז"ל עצרת, בדומה ליום שמיני עצרת שהתורה קוראת לו עצרת. הסיבה שהתורה מציינת את יום שמיני עצרת בשם זה היא כי הקב"ה מבקש שנתעכב עמו בסיום החג עוד יום אחד וכן כי בו אנו מכוונסים לתפילה בחיתום כל מערכת שלושת הרגלים. ולפי זה נראה שחג השבועות הינו סיום של חג קודם שהוא פסח, וכך כתב הספורנו ויקרא פרק כג פסוק לו: "ובהיות שהיה יום החמשים ליציאת מצרים יום מתן תורה אשר בו נעצרו ישראל יחדו לעבודת האל יתברך קראוהו רבותינו ז"ל עצרת". ניתן להסביר שחג השבועות הוא סיום ענינו של חג הפסח ויציאת מצרים שכל מטרתה שנזכה לנאמר בפסוק (שמות ג' יב) "בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרָיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת־הָאֱלֹקִים עַל־הָהָר הַזֶּה".

בספר החינוך מצוה ש"ו הסביר את מהות מצות ספירת העומר "לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ... והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, ... וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ... ומפני כן... נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ

הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו" אך הוסיף הערה חשובה "ואם תשאל, אם כן למה אנו מתחילין אותו ממחרת השבת ולא מיום ראשון, התשובה כי היום הראשון נתייחד כולו להזכרת הנס הגדול והוא יציאת מצרים, שהוא אות ומופת בחידוש העולם ובהשגחת השם על בני האדם, ואין לנו לערב בשמחתו ולהזכיר עמו שום ענין אחר, ועל כן נתקן החשבון מיום שני מיד".

"עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליהוה". (כ"ג, ט"ז)

מצות התורה לספור ימים באה ללמדנו ערך זמנים, חמדת ימים. אי אפשר לדרוש מן האדם "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים" אלא אם כן קדמה לכך ההרגשה שבכל יום העולם כולו חדש והאדם כולו חדש. לזמן גוון אחד מעולם ועד עולם, ברם, עומק חיי האדם קובעים גוונים לזמן. אדם מישראל מרגיש שאינו דומה עולם של שבת לעולם של חול.

לכל יום גוון משלו, שיר משלו, שיר של יום. יום שלא נתחדש בו כלום, לא מחשבה, לא הרגשה, הריהו חסר גוון, דומה לאתמולו. חיי תורה דורשים פעילות, מוח חושב ולב מרגיש.

בכל יום תורה חדשה בעולם חדש לאדם חדש.

ספירת הימים משמשת אפוא הקדמה למתן תורה: מעתה ימיך ספורים ומונחים בבית-גנזי-הנצח. יום שלא נתחדש בו כלום, במספר הימים לא יבוא והרי אתה חסר אותו

"אימתי הן תמימות? בזמן שישראל עושין רצונו של מקום" - "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'". כדי להגיע לעומק הרגשת החדש, להעלות את החדש כמנחה לה', יש צורך בהקדמה של ספירת חמשים יום. (נר למאור, הרב משה צבי נריה)

אתמול ציינו את יום העצמאות, בהלל ותודה גדולה לקב"ה.

וכי תזבחו זבח תודה לה' – לרצונכם תזבחו (כב, כט) בציווי על חובת זביחת קרבן התודה, הדגישה את הצורך ברצון האישי-העצמי להקרבה: "לרצונכם תזבחו". מדוע הודגש במיוחד הצורך ברצון בקרבן תודה?

נראה שהמקור הנפשי של הכרת תודה אינו חיוב וציווי מלמעלה, אלא להיפך – הכרה מלתתא, מצד האדם. וזה עיקרו של העניין, שיגיע האדם מרצונו ומהבנתו להרגשת החובה להודות – "טוב להודות לה'". בהבאת קרבן תודה אין משום כל תוסיף, משום שההבאה תלויה ברצון – "לרצונכם תזבחו".

"לעתיד לבוא כל הקרבנות בטלין וקרבת תודה אינו בטל" – תודה זהו התוכן הפנימי ביותר, העמוק ביותר של הקורבנות. לכן מסדרי התפילה בעומק כוונתם התקינו לומר מיד עם היקיצה: "מודה אני לפניך..."

מנהיגים יקרים

אנו מלאי הכרת תודה לה' על הימים הקדושים בהם אנו זוכים להתעלות מיום ליום לקראת חג מתן תורה, אנו מלאי הכרת הטוב על הזכות להודות לה' על 74 שנות קיומה של מדינתנו. על הזכות להיות חלק מהטוב הגדול ולהמשיך להתפלל לגאולה השלמה. אתמול זכו שני תלמידנו לחתנים של חידון התנ"ך העולמי לנוער תשפ"ב: דביר חיים מרצבך - אמי"ת צפת והלל כהן - הרטמן ירושלים אנו מודים לה' על הזכות לראות את הבקיאות ועומק לימוד התורה של הזוכים.

שבת שלום ומבורך

שושנה נגר